

Chương 8

Thái cực sinh lưỡng nghi, vi âm vi dương, hỷ vi kỳ căn, vận chuyển khôn lường.¹

Khi Mi Lâm nghe thấy một tiếng vọng nhỏ, sau đó là một tràng liên hoàn tiếng rìn rít ma sát vào nhau, một cột đá trước mắt từ từ hạ xuống ghép với khoảng không nơi chứa chiếc ngọc quan, tạo thành một thái cực đồ², vào giây phút ấy, sự kinh nể của nàng dành cho Mộ Dung Cảnh Hòa đã đạt tới đỉnh điểm.

Thời gian quay ngược lại thời điểm khi nàng để dành vấn đề nan giải làm sao tiếp cận ngọc quan lại cho Mộ Dung Cảnh Hòa.

Nghe thấy nàng hỏi, Mộ Dung Cảnh Hòa dời mắt từ chiếc ngọc quan nhìn quanh bốn phía, do đứng trên đỉnh thạch lâm nên có thể nhìn thấy toàn bộ căn động. Lúc này bọn họ mới phát hiện bố cục của cả căn động này không hề giống với những gì họ nghĩ trước đây. Hóa ra khu thạch lâm nhìn có vẻ như nằm ở vị trí trung tâm này không phải là một cô đảo hình tròn, mà là một mặt của căn động, giống như một con cá khổng lồ đập dềnh uốn lượn, cùng với đám lửa đang cháy bùng bùng tạo thành một bức thái cực đồ vô cùng lớn. Mặt còn lại đích thị là một thông đạo, chỉ có điều liên kết trực tiếp với thạch lâm.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn khung cảnh kỳ lạ ấy, khẽ nhíu mày. Một lúc sau mới dời mắt khỏi vòng lửa không hề có dấu hiệu dịu đi ấy, quay trở về với ngọc quan cách đó không xa cùng khoảng đất trống chằng tròn chằng méo ngay trước mặt. Giống như đang suy nghĩ một câu hỏi hóc búa nào đó, đôi mắt phượng thon dài hơi nheo lại, tràn đầy vẻ suy tư, khiến cho khoảng không giữa hai mí mắt hợp thành một hình cung tuyệt đẹp.

Mi Lâm không làm hấn phân tâm, nhìn một cách vô thức về phía động huyết kỳ quái, đồng thời cẩn thận đánh hơi sự thay đổi của mùi trong không khí để đoán xem bọn họ còn có thể chậm trễ được thêm bao lâu.

Một lúc sau, bỗng nhiên thấy ánh mắt Mộ Dung Cảnh Hòa sáng lên, nhìn về đầu chiếc quan tài phần đối diện với thạch lâm.

“Nếu như chỗ kia là một huyết lõm, ta có thể tìm ra cách thoát khỏi nơi này.” Hấn nói.

Bọn họ liền từ từ tiến qua, không ngờ ở đó quả thật có một chiếc giếng sâu tách biệt hẳn với những cột đá bốn xung quanh. Độ rộng của chiếc giếng gần bằng ngọc quan, không nhìn thấy đáy, cũng chẳng biết có nước hay không.

“Làm sao bây giờ? Nhảy xuống dưới?” Mi Lâm bối rối, không biết có thể làm cách nào từ chiếc giếng sâu hun hút tối mù chỉ nhìn đã khiến chân mềm nhũn này thoát ra ngoài.

Mộ Dung Cảnh Hòa lườm nàng một cái, chẳng buồn mắng mỏ.

“Ta không tin, khi đưa chiếc quan tài khổng lồ kia lên trên, những người đó chần chẫn cũng phải tránh những cơ quan kia một cách cẩn trọng.” Hắc chậm rãi nói ý nghĩ của mình, thì ra mục đích vẫn nằm ở chiếc ngọc quan.

Trong lúc nói, ánh mắt quét qua bốn phía, tìm một cơ quan có thể tồn tại đầu đó.

Mi Lâm bỗng lóe lên ý nghĩ, đặt hấn tựa vào một cột đá ngòi trên mặt đất, sau đó dùng dao đục lấy một mảnh đá trên chiếc cột ném xuống giếng, nhưng một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng vọng lại, nàng bất giác rung mình.

Mộ Dung Cảnh Hòa lúc này do ngòi thấp hơn khi nãy, lập tức nhìn thấy một bát quái đồ³ được khắc trên thành giếng, trong lòng bỗng run lên.

Mi Lâm tiến về phía trước xoa lên đó theo sự chỉ dẫn của hấn, phát hiện bát quái đồ ấy quả nhiên lồi ra khỏi thành ngoài của giếng, nhưng hai bên trái phải đều không hề di chuyển, giống như hợp thành một thể với thành giếng vậy. Khi hấn đang nhíu mày suy nghĩ rất nung, nàng vẫn bám lấy mảnh điêu khắc vuông vức ấy vừa đẩy vừa xoay để xem xét, vốn dĩ chẳng có chút hi vọng gì, lại không muốn tùy tiện kéo nó xuống, bỗng nhiên nghe thấy cạch một tiếng, mảnh điêu khắc đó bất ngờ bật ra một chút, khiến nàng giật mình lùi về phía sau, hồi lâu không thấy có động tĩnh gì khác, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng không dám nghịch ngợm linh tinh thêm nữa. Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn thấy, khuôn mặt bỗng lộ ra nét hoan hỉ. Nghĩ một lúc, hấn nói: “Nàng thử ấn theo thứ tự: Nhất càn, nhị đoài, tam li, tứ chấn, ngũ tốn, lục khảm, thất cấn, bát khôn⁴, kéo nó từng cái từng cái một ra xem.”

Mi Lâm nào có hiểu gì mấy cái đó, nên Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ còn cách hướng dẫn cho nàng từng cái một. Khi Mi Lâm kéo đến cái cuối cùng, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cạch vang lên, sau đó là những tiếng rìn rít ma sát liên hoàn nặng nề chậm chạp. Không rõ có phải là cảm giác do những âm thanh đó tạo thành hay không, nàng thấy mặt đất dưới chân mình như đang rung lên. Bất giác nín thở, gần như cứng đờ người lại, nàng lùi về phía Mộ Dung Cảnh Hòa, mong rằng nếu có xảy ra chuyện gì nguy hiểm còn có thể kịp thời kéo lấy hấn cùng tháo mạng.

Nàng vừa đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa dậy, liền nghe thấy những tiếng róc rách nặng nề truyền tới từ chiếc giếng, giống như nước đang chảy vào trong đó vậy. Thứ âm thanh ấy càng lúc càng lớn, dần biến thành những tiếng vang dữ dội, mặt đất cũng theo đó mà rung lên bần bật.

Sắc mặt Mi Lâm trắng bệch, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đang định hỏi Mộ Dung Cảnh Hòa xem có nên chạy ra chỗ khác không, đã thấy những cột đá khắp bốn phía dần dần chìm xuống dưới với một tốc độ mắt thường có thể quan sát được.

Sau giây phút ấy, tiếng vọng và sự rung lắc dừng lại, nơi bọn họ đang đứng biến thành một phiến đá trắng bằng phẳng, còn phiến ngọc thạch trống nơi chiếc ngọc quan được đặt lúc trước không hiểu vì sao lúc này bỗng nhiên thay đổi màu sắc, lưu chuyển ánh sáng của màn đêm tối tăm. Sắc trắng và đen phân biệt rõ ràng, nhưng nối liền với nhau, như một vòng tròn không phân biệt đầu cuối, im lìm nằm đó. Không cần đứng trên cao, chỉ cần nhìn từ nơi bằng phẳng thế này cũng có thể nhìn thấy đây là một tấm thái cực đồ. Ngọc quan và giếng nước chính là hai điểm màu sắc tương phản trắng đen trong đó, đại diện cho trong âm có dương, trong dương có âm.

Bốn bề vẫn là một rừng cột đá sừng sững, ngăn cách hai tấm thái cực đồ một lớn một nhỏ thành hai phần.

“Chúng ta.” Mi Lâm có vẻ không hiểu nổi sự thay đổi này, bối rối nhìn Mộ Dung Cảnh Hòa, ngữ khí khổ sở hỏi, “Phải làm thế nào?” Đến đá còn chìm xuống dưới, nơi này có thể bước lên được không?

Mộ Dung Cảnh Hòa tuy biết rằng có thể có cơ quan, nhưng cũng không ngờ sẽ xuất hiện một khung cảnh như thế này, tuy nhiên phản ứng của hắn không mạnh như Mi Lâm. Mím cười, hắn đáp: “Có lẽ nên đi lại xem xét bốn xung quanh.”

Sau khi bước một bước đầu tiên, phát hiện ra mặt đất vẫn cứng rắn như trước, không có cảm giác bị lún xuống, thứ đầu tiên Mi Lâm xem xét chính là chiếc giếng, bên trong quả nhiên đã được đổ đầy nước giống như âm thanh nghe được khi nãy, ngập vừa đến thành giếng, nhưng không hề trào ra ngoài.

Nàng lau mồ hôi, càng lúc càng cảm thấy sợ hãi nơi kỳ quái này, chỉ hi vọng có thể sớm thoát khỏi nó, lập tức chẳng hề do dự diu Mộ Dung Cảnh Hòa tiến về chiếc ngọc quan.

Khi gần tới nơi, hơi lạnh phát ra từ ngọc quan phả tới càng mạnh, khiến hai người bất giác rùng mình.

“Làm từ băng sao?” Mi Lâm nhíu mày lắm lắm, nhưng chợt nghĩ ở một nơi bốn phía đều lửa cháy bùng bùng thế này mà nó chẳng có dấu hiệu gì sẽ tan chảy, chắc chắn không phải là băng.

Mộ Dung Cảnh Hòa không trả lời.

Ngọc quan cao gần đến mũi Mi Lâm, không có nắp, bề mặt phát ra một thứ ánh sáng lấp lánh, nhưng lại như có một màu xanh ngọc mờ mờ đang từ từ chuyển động.

Mi Lâm không nhìn được, thấy Mộ Dung Cảnh Hòa chăm chú nhìn vào bên trong một hồi, nhưng chẳng nói gì, tò mò lên tiếng hỏi: “Bên trong có gì vậy?” Thứ nằm bên trong quan tài là một người, nàng đương nhiên biết điều đó, nhưng nàng nghĩ liệu có cả những thứ khác nữa, ví dụ như những chỉ dẫn giúp họ thoát khỏi nơi này chẳng?

Mộ Dung Cảnh Hòa im lặng hồi lâu, sau đó mới lên tiếng đáp: “Một người.”

Mi Lâm khựng lại, rồi cảm thấy nhờ người chẳng bằng nhờ chính mình, bèn đặt hấn xuống, tự mình dùng hai tay bám lấy thành ngoài chiếc quan tài, nhẹ nhàng nhảy lên. Dù sao nàng cũng đã từng luyện võ, cơ thể thanh thoát, thoát một cái đã vọt vèo trên thành chiếc quan tài, nếu như không phải vì lo đề vào hài cốt nằm trong đó, chỉ sợ nơi nàng hạ xuống chính là bên trong chiếc quan tài rồi.

Vừa nhìn thấy người nằm bên trong, Mi Lâm khựng lại, quên cả chớp mắt.

Cho dù nàng có tưởng tượng thế nào, cũng không thể nghĩ ra người nằm bên trong là một người sống. Thôi được, ít ra thì nàng cũng chưa từng nhìn thấy một người đã chết nào có thể duy trì được một dung mạo tươi tắn đến như vậy, sắc mặt không những không hề trắng bệch, ngược lại còn thấp thoáng một màu hồng nhàn nhạt.

Đương nhiên, đây chỉ là một lý do. Vẫn còn một lý do khác đó là, người này, người con trai này còn xinh đẹp hơn bất kỳ người con gái nào mà nàng đã từng được nhìn thấy. Tuổi tầm ngoài hai mươi, tóc đen nhánh, da mặt trắng nõn, ngũ quan tuyệt mỹ, đôi lông mày thông minh, mang nét thanh khí hào sảng của từng trúc, không hề toát ra chút yêu ma nào.

Nhưng điều khiến nàng bất ngờ đó là, trong một lăng mộ đồ sộ, một chiếc quan tài hoa mỹ như nơi đây, thứ người này đang mặc lại là một bộ quần áo mặc bên trong. Cánh tay và bàn chân trắng như ngọc lộ ra, ngoại trừ chiếc gói ngọc dưới đầu, không còn bất cứ vật bồi táng đi kèm nào khác.

Không có... vật bồi táng! Mi Lâm cuối cùng cũng quay lại với thực tại, để ý đến việc khiến người khác cảm thấy kỳ lạ này. Nàng quan sát kỹ lưỡng một lượt, chắc chắn rằng không có, trong lòng bỗng thấy nóng ran, rất muốn nhảy vào trong chiếc quan tài.

Chân nàng vừa định nhấc lên, Mộ Dung Cảnh Hòa đang tựa vào thành chiếc quan tài ngồi trên mặt đất liền phát giác.

“Nàng định làm gì?”

“Ta muốn xem hấn ta đã chết hay chưa, rồi tìm xem trên người hấn ta có cất giấu thứ gì không...” Mi Lâm dừng lại giải thích, rồi lại thêm vào một câu: “Người con trai này nhìn đẹp quá, ta chưa bao giờ nhìn thấy ai khôi ngô như vậy.”

Mộ Dung Cảnh Hòa đương nhiên biết người đó khôi ngô như thế nào, nhưng nghe thấy Mi Lâm nói ra những lời đó, vẫn cảm thấy có chút khó chịu, liền lạnh lùng nói: “Nàng cứ đi đi, nếu chạm phải cơ quan nào ta không cứu được đâu.”

Thế là, bàn chân vừa thò vào bên trong của Mi Lâm lập tức rụt lại. Sau khi chứng kiến những thứ cổ quái nơi này, nàng đã trở nên giống như một con chim sợ cành cong, thậm chí còn sợ nếu ngồi trên đó quá lâu cũng sẽ xảy ra chuyện, liền vội vã nhảy xuống, quỳ bên ngoài chiếc quan tài giống như Mộ Dung Cảnh Hòa.

“Thế người bảo phải làm thế nào?”

Chậm rãi liếc nhìn Mi Lâm, trong lòng Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng có một cảm giác khó chịu, “Nàng không có đầu óc sao?” Lời vừa nói ra đã biết hơi quá đáng, nhưng hấn đã quen lúc nào cũng cao ngạo, nên biết rõ rằng không nên, cũng không bao giờ cúi đầu với một người con gái đến thị thiếp cũng chẳng bằng này.

Mi Lâm ngạc nhiên, có lẽ do khá lâu rồi không nghe thấy hấn dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện, nhất thời cảm thấy tinh thần bất định, một lúc sau mới phản ứng trở lại, nụ cười tắt vụt: “Ta có... đương nhiên là có.” Lúc nói những lời này, tay nàng buông cạnh dải váy, khẽ rung lên nhẹ nhẹ, nhìn qua khó để ý thấy được.

Nói xong, không nhìn Mộ Dung Cảnh Hòa lấy một cái, bất ngờ đứng dậy, một lần nữa nhảy lên chiếc quan tài, sau đó nhảy vào trong.

Bên trong chiếc quan tài rất rộng, lúc nàng chạm chân xuống không hề giảm phải người kia, nhưng không biết vì sao vẫn khịu xuống một chút, đau đến mức nàng phải nghiêng răng lại, tựa vào thành quan tài, từ từ ngồi xuống, nhắm mắt lại chờ cho cơn đau qua đi.

Tay vẫn hơi run run.

“Này, có phát hiện gì không?” Bên ngoài truyền tới tiếng hỏi của người kia, ngữ khí không còn khó chịu như lúc trước.

Mi Lâm mở mắt, mặt không chút cảm xúc, bắt đầu tìm kiếm trong quan tài.

Bên trong rất rộng rãi, không có gì cả, chẳng bao lâu đã xem xét xong xuôi. Nàng ngẩng đầu lên, ngữ khí bình thản đáp: “Không có gì.” Sau đó, ánh mắt nàng dừng lại trên chiếc gối ngọc.

Do dự một lát, trườn người qua, cẩn thận từ từ nhắc phần thân trên người đó lên, tay kia cầm lấy chiếc gối ngọc, chẳng ngờ nó không hề lay chuyển, khiến nàng không khỏi kinh ngạc.

“Chiếc gối không di chuyển.” Nàng lại lên tiếng, lúc nói, bỗng nhiên gửi thấy mùi hương từng trục thoang thoảng, đầu óc bỗng choáng váng, suýt nữa ngã ra, hoảng hốt đặt người đó lại chỗ cũ, lùi lại phía xa hơn rồi ngồi xuống.

Cẩn môi, cơn đau làm nàng tỉnh táo hơn một chút, vừa lúc nghe thấy tiếng của Mộ Dung Cảnh Hòa, âm thanh ấy bị ngăn cách bởi chiếc quan tài dày cộp, trở nên hơi trầm đục.

“Nàng thử ấn xuống bên dưới xem.”

Mi Lâm nghiêng mặt hít một hơi thật sâu, cảm thấy tỉnh táo hơn, bèn bò lại chỗ cũ. Chỉ có điều lần này nàng không dám chạm vào cơ thể người kia nữa, thậm chí không dám nhìn vào mặt hắn ta, sợ rằng hắn ta sẽ bất ngờ mở trừng mắt ra, cứ thế luồn tay vào hai bên đầu, dùng lực ấn xuống.

Khi làm như vậy, nàng không hề có chút hi vọng gì, nhưng chẳng ngờ chiếc gối ngọc quả thật từ từ chìm xuống dưới, cả nam nhân kia cũng vậy, khiến nàng một phen khiếp vía, vội vã thu tay lại. Nhưng chiếc gối ngọc không hề vì nàng dừng lại mà cũng đứng im, vẫn cứ thế tiếp tục chìm xuống dưới, đồng thời mang lại một cảm giác rung động khắp bốn phía.

“Ra khỏi đó mau!” Bên ngoài vọng tới tiếng thúc giục của Mộ Dung Cảnh Hòa kèm theo một chút sốt ruột.

Mặt Mi Lâm hơi biến sắc, cũng chẳng còn quan tâm đến khối ngọc hay gối ngọc gì nữa, hai tay bám chắc thành quan tài nhảy ra ngoài, chẳng ngờ người vừa nhảy lên không trung, đầu óc bỗng quay cuồng, đầu lộn ngược rơi xuống. May là cơn choáng váng chỉ trong giây lát, cộng thêm phản ứng của nàng nhanh nhạy, khi nhìn thấy nơi sắp rơi xuống không hiểu vì sao biến thành một cái động lớn đen thui, nàng vội vàng bám lấy cạnh bên, cuối cùng cũng bám được vào thật. Chỉ có điều thứ đó không những không ngăn cho nàng bị rơi xuống, ngược lại còn bị nàng kéo luôn xuống cùng.

Đầu óc nàng tối sầm lại, cũng chẳng biết đã rơi bao lâu, chỉ biết rằng khi tỉnh lại, mình đang túm lấy chân Mộ Dung Cảnh Hòa, còn hắn do sức nặng mà bị trượt xuống dưới người nàng, nàng bất giác túm càng chặt hơn. Vào lúc Mi Lâm nghĩ rằng lần rơi xuống ấy mãi mãi chẳng bao giờ kết thúc thì nghe thấy bình

một tiếng, nước bắn tung tóe, một cơn đau khủng khiếp xuất phát từ ngực truyền đi khắp cơ thể, làn nước lạnh buốt ngập qua đầu, một màn đen lập tức bao trùm lấy nàng.

Nàng hẳn nhiên không nhìn thấy, chiếc gói ngọc và người trong chiếc quan tài chìm xuống đến một mức nhất định bỗng dần dần nổi trở lại vị trí cũ, động khẩu rơi xuống cùng bọn họ cũng hợp lại một lần nữa, không thấy bất cứ một khe hở nào.

Tiếng chim hót ríu rít truyền đến bên tai, cơ thể cảm nhận được một cảm giác ấm áp râm ran sinh ra bởi ánh mặt trời chiếu rọi, còn có cả những cơn đau khó nói thành lời.

Mi Lâm ho lên một tiếng, một cơn đau dữ dội lan đến ngực, nước tắc nghẹn nơi cổ họng, từ từ xoay người, lại một cơn ho dữ dội khác, đồng thời ho ra cả những thứ đang chặn bên trong, mãi cho đến khi thấy một vị tanh tanh ngòn ngọt, lúc này mới khó khăn lắm để ngừng lại được.

Cố gắng mở đôi mắt vừa cay vừa nặng, ánh sáng mặt trời chiếu rọi, làm nàng bắt ngờ giơ tay lên che lấy, sau đó lại bỏ xuống, khóe môi khẽ cong lên.

Hóa ra... thoát được rồi!

Vào đúng khi nghĩ rằng không thể tránh được cái chết, bỗng nhiên lại có thể thoát được ra. Nàng chẳng biết phải miêu tả cảm xúc của mình như thế nào, chỉ thấy rằng vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim mình đang đập trong lồng ngực, nhìn thấy ánh mặt trời, quả thực là một việc vô cùng kỳ diệu.

Nhưng nàng không chìm trong thứ cảm xúc ấy quá lâu, lập tức nhớ ra Mộ Dung Cảnh Hòa chẳng biết rơi đến chôn nào, vội vã lồm cồm bò dậy đi tìm, nhưng ngay lập tức phát hiện tay phải mình đang túm chặt lấy một thứ gì đó. Cúi đầu nhìn, đó chẳng phải là chân của Mộ Dung Cảnh Hòa sao. Nàng không ngờ rằng khi mình bất tỉnh vẫn không chịu buông hẳn.

Mộ Dung Cảnh Hòa nằm sõng soài bên cạnh tay phải nàng, vẫn chưa tỉnh dậy, tóc ướt nhẹ rũ trên mặt đất, bàn tay lạnh ngắt không chút hơi ấm khiến nàng bất giác nghĩ đến điều tồi tệ nhất.

Lật người hẳn lại, nhìn thấy sắc mặt xám ngoét như đã chết, Mi Lâm bất giác sững sờ, nhưng không đi dò xem hẳn còn thở hay không như những lần trước, mà trực tiếp đặt tay lên ngực hẳn ép xuống cho nước bắn ra, rồi lại cởi bộ quần áo ướt sũng của hẳn, dùng hết sức mà xoa bóp phần ngực chẳng còn chút hơi ấm nào ấy, mãi cho đến khi nó dần ấm trở lại, có thể cảm thấy những nhịp đập tuy yếu ớt nhưng không phải không thể cảm nhận được mới chịu dừng tay.

Cuồng cuồng nhặt nhanh một đồng củi, mò tìm vật đánh lửa trong túi mới phát hiện nó đã ướt nhẹ, không thể đánh lửa được nữa.

Mím chặt môi, nàng sờ lên người mình, phát hiện con dao ấy vẫn còn, lập tức chẳng nghĩ ngợi gì, nhặt vài hòn đá cứng, xếp một đồng cỏ và lá khô cạnh đó, dùng cán dao đập vào, tia lửa bắn ra, một lúc sau đã bén vào đám cỏ khô.

Nàng nhặt vài một ít đá cuội lót xuống dưới đồng lửa, vun thêm một lớp cỏ khô nữa xếp xung quanh, cời đồ trên người Mộ Dung Cảnh Hòa, phơi chúng lên, sau đó đào một cái hố sâu bằng nửa thân người trên bãi đất bên cạnh, dùng đá vây, dẫn cho nước chảy ngập gần đến miệng rồi ngăn lại. Xong xuôi đâu đấy, người kia vẫn chưa tỉnh, cho dù nằm bên cạnh đồng lửa sưởi một lúc lâu, ngoại trừ nơi tim đập ra, toàn thân hẳn vẫn không có một chút hơi ấm nào khác.

Nàng cũng chẳng tốn sức lay gọi, đốt thêm một đồng lửa phía bên kia, sau đó dùng những viên đá cuội lót dưới đồng lửa, lấy que gậy ra cho rơi xuống hố nước, một lúc sau, nước bốc lên một làn hơi màu trắng, âm đủ để làm bỏng tay.

Thả người hẳn vào trong làn nước, nàng cũng cời đồ bước vào trong, ôm hẳn từ phía sau, xoa ngực và lưng cho hẳn.

Cái hố ấy không nhỏ, nhưng hai người ngồi vào lại có vẻ chật, nước bốc lên hơi nóng, vừa ngập đến cổ Mộ Dung Cảnh Hòa. Mi Lâm thấp hơn hẳn một cái đầu, nếu ngồi xuống, sẽ ngập qua đầu, nên nàng chỉ còn cách quỳ.

Khi ấy, mặc dù toàn thân không mặc gì ôm một nam nhân, trong lòng nàng cũng không hề có một cảm giác say đắm hay miễn cưỡng nào, chỉ biết làm hết sức mình để cứu người ấy tỉnh lại.

Có lẽ do tác dụng của nước nóng, hoặc những nỗ lực của nàng đã có hiệu quả, nam nhân trong lòng nàng cuối cùng cũng phát ra một tiếng rên rất nhỏ, tuy chưa tỉnh lại, nhưng vẫn đủ để làm nàng cảm thấy phấn chấn.

Mi Lâm vô thức co chặt hai cánh tay, trán chạm lên gáy hẳn, từ từ thờ phào nhẹ nhõm. Khi ấy, nàng mới phát hiện ngực mình lúc nào cũng căng lên, đến mức cảm thấy hơi đau.

Đợi đến khi nước ấm dần lạnh trở lại nàng mới đưa hẳn lên, quần áo phơi bên đồng lửa cũng đã khô, vừa đủ để mặc vào cho hẳn. Bản thân Mi Lâm cũng thu dọn qua loa, rồi mới ngồi xuống bên cạnh hẳn, xem xét xung quanh chỗ đó.

Đây là một nhánh sông, hai bên bờ đều là núi cao chót vót, phía sau là rừng rậm ngút ngàn, hình như còn nằm sâu bên trong núi. Nơi này, nước sông ngoặt một góc lớn, biến chỗ bọn họ đang dừng chân thành một bãi cát hình tam giác. Mặt sông khá rộng, nước chảy lững lờ, rõ ràng đây là nguyên nhân giúp hai người bị dạt tấp vào bờ mà vẫn giữ được mạng.

Mi Lâm thờ dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, sau những phần chân ban đầu và nỗi sợ hãi thúc ép không ngừng nghỉ, lúc này bình tĩnh trở lại, nàng bỗng nhiên cảm thấy rất bối rối.

Trước khi rơi vào trong thạch lâm, nàng nghĩ rất đơn giản, tìm một nơi hoang vu trốn đi, nghĩ cách giải số độc trong người, chỉ có vậy mà thôi. Tuy từng hứa với Việt Tần, thực ra nói là như vậy, nhưng nàng không nghĩ rằng mình sẽ đi tìm cậu ta thật, trên thực tế, theo như quy tắc mà Mục Dã Lạc Mai đưa trước đây, chỉ cần ra khỏi Chung Sơn, Việt Tần đã được tự do rồi, nhưng nàng thì không như vậy. Chưa cần nói đến đám người Mục Dã Lạc Mai, ngay cả cái nơi mà nàng từ đó ra đi, e rằng khi biết được sự đào tẩu này sẽ không bao giờ bỏ qua cho nàng. Nàng không muốn làm liên lụy đến cậu bé tâm hồn trong sáng ấy.

Nhưng giờ đây... giờ đây nàng thấy rối bời, có thứ gì đó đã không giống như trước nữa.

Người nam nhân này... Ôi, nam nhân này...

Một tràng âm thanh củi cháy lách tách vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Mi Lâm, sau đó bỗng nhiên nhận ra mình đang nghĩ đến những điều vô dụng, nàng bắt giác tự cười chính mình, rồi đứng dậy, định bụng tìm xem có thảo dược hoặc thứ gì ăn được hay không.

Vừa bước được vài bước bỗng cảm thấy có gì đó khác thường, tim đột nhiên đập thình thịch, nàng đứng nguyên tại chỗ định thần rồi mới thử dịch chuyển chân khí trong cơ thể, không dám tin đó là sự thật, chân khí lúc ẩn lúc hiện. Nàng cảm thấy một luồng lực rất nhỏ dâng lên từ đan điền, tuy kém xa so với trước đây, nhưng yếu mà không đứt đoạn, vẫn có thể cảm nhận được, tồn tại một cách rất rõ ràng.

Trái tim Mi Lâm khẽ thất lại, thử thêm một lần nữa, chắc chắn đó không phải ảo giác. Bỗng nhiên nàng cảm thấy hoảng, gần như nghi ngờ tất cả những thứ đang xảy ra chỉ là một giấc mơ. Nếu không tại sao tự nhiên có thể có chân khí? Chẳng trách lúc trước đi chuyển Mộ Dung Cảnh Hòa không cảm thấy quá mệt.

Nghiêng nghiêng đầu, tuy chuyện này xảy ra rất kỳ lạ, nhưng vẫn là chuyện vui, nàng cũng chẳng nghĩ ngợi thêm nữa, cảm thấy tốt nhất nên đi tìm những thứ cần thiết trước. Lần này vì rơi xuống nước, không biết giữa đường đã va phải thứ gì, cơ thể xuất hiện thêm vài vết thương lớn nhỏ khác, cộng với vết thương cũ vẫn chưa lành hẳn nên đau đớn hơn trước khi vào thạch lâm rất nhiều, nhưng nàng lại có sự phấn chấn hơn bất cứ lúc nào khác trước đây.

Trong chuyến tháo mạng, nàng không chỉ một lần nhớ về võ công đã bị phê của mình, nhưng không thể nào nghĩ rằng quả thật có thể lấy trở lại. Đối với nàng, điều đó chẳng khác gì một món quà trời ban, đồng thời cũng khiến nàng có thêm nhiều dũng khí hơn để đối mặt với một tương lai mịt mù phía trước.

Hai ngày sau, Mi Lâm cũng Mộ Dung Cảnh Hòa vẫn đang hôn mê đến một thôn lạc hoang vu. Nơi đây có tên Lão Oa Tử, nằm trong một sơn cốc gần như cách biệt hoàn toàn với thế gian, đất đai chỗ này rất cằn cỗi, người dân trong thôn cũng nghèo khổ, chỉ có một con đường thông ra ngoài núi, nhưng lại có một cụ già rất am hiểu y thuật.

Mi Lâm được một người đi săn trong thôn đưa về. Người thợ săn ấy bị trượt chân mắc vào vách núi, may mắn nàng trong lúc đi hái quả dại bắt gặp cứu giúp. Người thợ săn là dân trong thôn Lão Oa Tử, thấy trên người nàng bị thương, lại còn mang theo một người bệnh, liền dẫn bọn họ cùng về.

Trong thôn chỉ có hai ba chục hộ dân, hầu hết đều sống tại bình địa trong lòng cốc, cũng có vài hộ sống trong núi. Cụ già sống một mình ở cuối thôn, chỉ có hai gian nhà lợp cỏ chắn gió cũ nát. Khi người thợ săn đưa hai người về đến thôn, Mi Lâm đã thực sự bất ngờ.

Cụ già cũng chỉ biết trị những bệnh lí thông thường, liền sắc cho hai người vài bát thuốc trị ngoại thương, không thu tiền, nhưng không cách gì chữa trị nội thương của Mộ Dung Cảnh Hòa, cũng không nhìn ra trong người Mi Lâm có độc.

Mi Lâm vốn dĩ không có quá nhiều hi vọng nên cũng không cảm thấy quá thất vọng. Nhưng người thợ săn đưa họ về đây lại cảm thấy vô cùng có lỗi, vì thế khi nghe thấy nàng nói muốn ở lại, liền nhiệt tình giúp hai người sắp xếp. Thông báo một lượt với trưởng thôn và người dân, rồi lại gọi vài người dọn dẹp một căn phòng đã từ lâu không có ai ở, che chắn, sửa sang lại, chưa hết một ngày, hai người Mi Lâm đã có một nơi ổn định để dừng chân.

Căn phòng ấy thực ra không đến nỗi, nền đá cột gỗ, tuy tường đắp bằng đất, nhưng vẫn rất chắc chắn, không thấy một lỗ hổng nào. Ba gian chính, một nhà bếp và một nhà để củi, còn có cả cửa sổ bằng gỗ khắc hoa, thêm một chiếc sân, tuy có phần cũ kỹ, nhưng vẫn tốt hơn hầu hết những căn phòng của người dân trong thôn. Người thợ săn ban đầu không tán thành bọn họ sống trong căn phòng ấy, hẳn ta nói nếu bọn họ thực sự muốn ở lại, có thể nhờ mọi người giúp bọn họ dựng một căn nhà mới. Vì vài năm trước, cả gia đình chủ cũ của căn nhà này đều đã lần lượt qua đời, không còn một ai sống sót, người trong thôn đều nói là do căn nhà đó gây ra, vì thế đã lâu như vậy vẫn không có ai động đến nó. Mi Lâm không quá để ý đến việc này. Đối với nàng, có một nơi để dừng chân đã là quá tốt, sao còn có thể suy nghĩ nhiều như vậy, thậm chí còn cảm thấy may mắn vì nơi này làm cho những người khác sợ hãi đến vậy, nếu không đâu đến lượt bọn họ. Thấy nàng kiên quyết, người thợ săn không có cách nào khác, chỉ còn biết căn dặn thêm vài câu trước khi bọn họ chuyển vào sống trong đó.

Sau khi bước vào, nhìn những thứ đồ người chủ cũ trước đây đã từng dùng, trong lòng Mi Lâm một lần nữa thầm cảm thấy may mắn.

Từ nồi niêu bát đĩa đến quần áo chăn màn, tất thảy đều đầy đủ, tuy rằng đã cũ, cộng với lâu không có người dùng nên bám đầy bụi và mùi ẩm mốc, nhưng đều được sắp xếp ở đó không thiếu thứ gì, quả thật chưa hề có ai động tới. Từ đó có thể thấy nỗi sợ hãi của người dân trong thôn đối với căn nhà này lớn đến mức nào.

Mi Lâm không hề để ý. Thực ra, trên người nàng một quan tiền không có, hoàn toàn không thể trong thời gian ngắn kiếm được nhiều đồ đạc thế này. Hơn nữa người thợ săn kia cùng người dân trong thôn cũng đã đủ nghèo, cho dù bọn họ có muốn giúp đỡ cũng chẳng có thứ gì để giúp.

Mi Lâm cảm thấy vận may của mình đang dần tốt lên. Nàng bận rộn liên mấy ngày sau đó. Quét dọn phòng ốc, giặt sạch chăn màn và đóng quần áo đã cũ, nhân lúc mặt trời lên cao, phơi phồng đóng chăn và những vật dụng khác, hun cho sạch rịn rịn, giữ sạch mùi ẩm mốc. Nàng còn vào núi bẫy vài con hươu và gà rừng, tích trữ lương thực đủ ăn trong nhiều ngày. So với những thứ vật dụng kia, nàng không cần phải quá lo lắng về vấn đề thực phẩm.

Đợi đến khi mọi thứ đã sắp xếp xong đâu đấy, có thể nghỉ ngơi được, Mộ Dung Cảnh Hòa vẫn chưa tỉnh, nhưng hơi thở đã bình ổn trở lại, chỉ giống như đang ngủ sâu. Việc đó khiến nàng rất bất an, liền chạy đến tìm cụ già lúc trước.

Ông ta vuốt chòm râu trắng muốt nghĩ một hồi, sau đó mới chậm rãi đáp rằng có thể dùng được nhân sâm. Nói xong, ông thở dài một tiếng, hẳn nhiên biết rằng lời này nói ra cũng bằng không. Những người sống trong thôn nhỏ này, đừng nói nhân sâm, e rằng đến rễ nhân sâm cũng chẳng mua nổi. Còn Mi Lâm cũng cực kỳ nghèo, nói trắng ra là chẳng có gì, mặc dù nhìn bọn họ chẳng giống người nghèo.

Quả nhiên sau khi nói xong những lời ấy, Mi Lâm bỗng ngẩn ra, một lúc sau mới hỏi tiếp: “Trong núi này có nhân sâm không?”

Ông ta lắc đầu. Mi Lâm hỏi tiếp: “Ở đâu có nhân sâm?”

“Tiệm thuốc trong thành chắc sẽ có.” Ông ta nói, sau đó lại thở dài một tiếng.

Mi Lâm cảm ơn rồi lặng lẽ trở về, trên đường gặp người thợ săn, nhờ đó biết được từ đây cách thành khoảng mười lý⁵, người trong thôn đi vào thành rồi trở về cần khoảng hai đến ba ngày.

“Kinh thành?” Mi Lâm đột nhiên nhớ ra nàng còn không biết đây rốt cuộc là đâu, cách Chiêu Kinh bao xa. Người thợ săn kinh ngạc giây lát, rồi cười lớn, “Đương nhiên không phải rồi, nghe nói kinh thành còn cách nơi này mấy trăm dặm cơ. Đây là thành An Dương.”

Mi Lâm tròn mắt ngạc nhiên. Mỗi khi về đến nhà mới định thần lại, bất giác nhào đến bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa lúc đó vẫn còn hôn mê bất tỉnh, ghé sát tai hắn dịu dàng nói: “Chúng ta quả thật đã đến An Dương rồi.”

Mộ Dung Cảnh Hòa tuy rằng sắc mặt trắng bệch, nhưng thần tính cũng trở nên an tường hơn nhiều, những vết thương trên đường tháo nạn gây ra đã lành được tám chín phần, chỉ là vẫn bất tỉnh nhân sự.

Mi Lâm không biết nguyên do vì sao, nàng thà đối diện với một Mộ Dung Cảnh Hòa khắc nghiệt chua ngoa nhưng tràn đầy sức sống, cũng không muốn nhìn thấy mộtnam nhân yên tĩnh đến mức khiến người khác mệt mỏi thế này. “Chàng mà cứ ngủ thế này, ta sẽ đem chàng vút vào rừng làm mồi cho sói.” Nàng buồn bã lẩm bẩm, tay véo nhẹ chiếc mũi dỏng cao ấy, đứng dậy vén lại góc chăn cho hắn, sau đó đi ra bên ngoài.

Mi Lâm là một người không mạnh mẽ như những gì nàng nói. Trong lòng nàng, chẳng có gì quan trọng hơn được sống, cho nên lúc cần thiết, nàng có thể làm những việc mà người khác cho rằng không nên làm. Nàng rất rõ, những thứ được cho là lễ nghĩa liêm sỉ, chỉ khi còn sống mới có thể bàn đến. Đối với nàng, một người cả đời cận kề cái chết mà nói thì chẳng có quan hệ gì cả.

Đối với Mộ Dung Cảnh Hòa, nếu dựa theo cách nghĩ lúc hai người mới gặp nhau thì nàng tuyệt đối không phí nhiều công sức để cứu hắn. Dù sao cũng đã thoát được ra ngoài, hắn chết đi thật ra rất có lợi cho nàng. Nhưng bây giờ nàng lại muốn cứu hắn, cho dù nguyên nhân là gì, nếu đã quyết định rồi thì nàng nhất định sẽ cứu hắn bằng được. Tự tin như vậy nhưng kỳ thực nàng cũng không phải không biết lượng sức mình, chỉ là sau khi Mi Lâm quyết định làm một việc gì đó, thì nàng sẽ làm tất cả để đạt được mục đích.

Vì thế, nàng đi đến thành An Dương, dạo một lượt tất cả các tiệm thuốc lớn nhỏ trong thành, khi quay lại thôn Lão Oa Tử, trên người là một bọc lớn nhân sâm. Nàng nghĩ thế này cũng đủ cho Mộ Dung Cảnh Hòa dùng trong một thời gian ngắn. Nàng lấy nhiều như thế, thứ nhất là vì bị lừa một lần thì lần thứ hai họ sẽ cảnh giác nên không dễ ra tay, thứ hai là vì độc tính trong thể nội nàng cũng sắp phát tác, sợ rằng không còn đủ sức trở lại thành lần nữa.

Chỉ là nàng không thể nào ngờ được, khi vừa bước vào ngưỡng cửa, Mộ Dung Cảnh Hòa đã tỉnh lại. Hắn đang mở mắt chờ người nhìn khung cửa sổ bên cạnh, nghe thấy âm thanh liền quay lại, sắc mặt vẫn trắng bệch, thần khí vẫn bình tĩnh như lúc hôn mê, trông thấy nàng cũng không có gì thay đổi. “Làm cho ta ít đồ ăn.” Hắn lên tiếng, nhưng không hỏi gì cả, chỉ là ngữ khí mệnh lệnh thường ngày.

Sự mừng rỡ trong ánh mắt Mi Lâm biến mất, chân vốn đã bước lên hai bước lại đột nhiên ngừng lại, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó mang theo bọc nhân sâm đi xuống bếp, chẳng mấy chốc đã bung lên một bát cháo hạt dẻ nóng hôi hổi.

“Nấu từ hôm qua, chàng dùng tạm.” Nàng nói, cũng không đếm xỉa đến hấn khẽ nhịu mày, giúp hấn ngồi dựa lên đầu giường, đệm gối ra phía sau lưng, sau đó mỉm cười bón cháo. Mộ Dung Cảnh Hòa cũng chỉ là có chút không vui, nhưng không hề nói gì, yên lặng ăn hết bát cháo. Thật ra hấn tỉnh lại từ đêm hôm trước, khi ấy Mi Lâm đang trên đường vào thành An Dương. Bốn bề tối tăm, thỉnh thoảng mới có chút ánh sáng le lói lọt qua khe cửa sổ chiếu vào.

Đối mặt với cảnh tượng lạ lẫm và yên ắng như vậy, hấn không khỏi thấp thỏm lo sợ, nhưng chẳng tìm hỏi được ai, mãi cho đến khi Mi Lâm trở về.

Hấn không thể phủ nhận, giây phút nhìn thấy Mi Lâm, con tim thấp thỏm lo lắng cả đêm đó trong phút chốc trở nên an tâm vô cùng.

Bất luận trước đây Mi Lâm có nghĩ gì đi nữa, nhưng khi thoát khỏi nguy hiểm, nàng lại có chút phân vân không biết giải quyết sao với Mộ Dung Cảnh Hòa. Vì vậy, nàng thẳng thắn trực tiếp hỏi hấn muốn đi đâu.

“Đi đâu à? Ta chẳng muốn đi đâu cả.” Mộ Dung Cảnh Hòa đang uống canh gà rừng nhân sâm mà nàng hầm, nghe nàng hỏi xong không thềm ngẩng đầu lên, lạnh nhạt trả lời.

Câu trả lời của hấn nằm ngoài những gì Mi Lâm dự kiến, nàng biết chắc trong lòng hấn không hề nghĩ như vậy, nhưng tự dung vẫn cảm thấy vui vẻ. Đương nhiên sự vui mừng đó không thể nào giấu giếm được, nó hiện lên rõ ràng trong ánh mắt nàng.

Mộ Dung Cảnh Hòa không hề phát giác, bát canh nóng nghi ngút khói cuối cùng cũng lấp đầy cảm giác tử nhạt kia.

Mi Lâm không nói thêm gì nữa, cẩn thận bón hết canh, giúp hấn ngồi tựa đầu giường, sau đó mở toang cánh cửa sổ đối diện rồi mới bung bát đi ra ngoài.

Bên ngoài là một sân nhỏ, hàng rào bốn xung quanh, những cành mạn gai che cả lối đi, cạnh hàng rào là một miệng giếng trần phủ rêu phong. Trong cái sân nền đất ấy là một con đường nhỏ được xếp bằng đá dẫn từ cửa chính ra. Ngoài hàng rào là mấy cây già cỗi cành không kheo, nhất thời cũng không biết là loại cây gì, chỉ biết cành trụi hết lá, đen xì xì đâm ngang trên bầu trời xanh cao vút, tạo cảm giác rất hoang dã. Nhìn ra xa hàng rào có thể thấy những nóc nhà, thậm chí còn thấy cả rừng cây núi đá phía đằng xa.

Mộ Dung Cảnh Hòa im lặng nhìn về những cảnh vật đó, ánh mắt điềm tĩnh, sâu và trong.

Mi Lâm vốn là người dễ thích nghi trong mọi hoàn cảnh, không yêu cầu quá cao về nơi ăn chốn ở nên một khi đã ở quen rồi thì không muốn thay đổi. Mộ Dung Cảnh Hòa nói không muốn rời đi, nàng đương nhiên cũng chẳng muốn quyết định thay hấn. Kỳ thực, nếu như đưa hấn đến nơi hấn nên đến thì về sau chỗ này cũng không tiện ở lại nữa. Nàng cảm thấy nàng cũng rất thích ở đây, hấn không muốn rời đi đương nhiên cũng là điều hay nhất.

Phía Mộ Dung Cảnh Hòa đã không còn vấn đề gì nên nàng có thể toàn tâm toàn ý chuẩn bị ủa đông sắp đến. Có lẽ không chỉ là đồ ăn thức uống mà còn việc khác nữa...

Mi Lâm ôm từng bó củi mang vào gian chứa, nàng vừa luôn chân luôn tay vừa suy nghĩ tính toán xem cần sắp xếp những việc gì. Nhưng lại không ngờ rằng chỉ còn ít củi nữa là xong việc mà không cần thận, cả người cả củi bỏ nhào ngã xuống đất.

Trời âm u đến ngày thứ ba cuối cùng mưa cũng trút xuống, mưa không nặng hạt mà rả rích tí tách khiến người ta cảm thấy phiền muộn.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn ra đồng củi chưa kịp cất vào kho mưa ướt hết, nước mưa bắn qua khung cửa sổ mở hờ, hắt vào tấm chăn cũ trên người hấn, chẳng mấy chốc đã ướt một vùng rộng.

Mãi đến khi trời sẩm tối Mi Lâm mới từ đâu đó trở về, trên tay cầm cây đèn dầu với ánh lửa yếu lập lòe chiếu lên khuôn mặt thanh tú trắng bệch nhìn tựa ma.

Mưa vẫn rơi tí tách, hình như càng rơi càng nặng hạt.

“Nàng đi đâu vậy?” Mộ Dung Cảnh Hòa lặng lẽ nhìn nàng leo lên giường khép cửa sổ, lại gập cát đi tấm chăn bị mưa bắn ướt, lấy khăn lau vết nước còn dính trên nệm, cuối cùng mới lên tiếng hỏi.

Mi Lâm ngừng tay giây lát, sau đó lại tiếp tục lau.

“Có người cần giúp đỡ, đi hơi lâu một chút.” Nàng lạnh nhạt trả lời, tóc mái rũ xuống, hơi rối, hơi ướt.

Ngữ khí của Mộ Dung Cảnh Hòa vốn thanh đạm bỗng chuyển sang gấp gáp khó chịu, ánh mắt nheo lại, có chút gì đó như giễu cợt: “Loại nữ nhân như nàng thì có câu nào là chân thật?” Hấn nói những lời đầy ngụ ý.

Mi Lâm ngẩng lên nhìn hấn, miễn cưỡng mỉm cười, không trả lời, cũng không nói gì thêm.

Nàng im lặng hơn bất kỳ lúc nào, nhưng vẫn chăm chú làm những việc đang dang dở.

Hơi ẩm lại giương, không còn chăn nên nệm cũng nhanh khô hơn, vì vậy nàng không thay nữa, mà thật ra cũng chẳng còn cái nào khác để thay. Đun nước nóng tắm cho Mộ Dung Cảnh Hòa, sau đó hầu hạ hẩn ăn uống, đại tiểu tiện, lấy quần áo dày thay chăn đắp tạm một đêm, lúc này mọi việc mới xong xuôi.

Nghĩ đi nghĩ lại thì hầu hết đều là những việc của Mộ Dung Cảnh Hòa, còn về phần mình, nàng cũng chẳng có gì phải làm cả.

Từ trước đến nay, để tiện chăm sóc hẩn, hơn nữa trong nhà cũng không còn chăn đệm và tiết kiệm củi sưởi ấm, hai người vẫn nằm ngủ chung một giường. Đêm nay, sau khi đợi hẩn ngủ say, nàng lại xách đèn dầu đi ra ngoài, không thấy quay trở về.

Một đêm này, giường không hề lạnh.

Mặc dù không có chăn, Mộ Dung Cảnh Hòa lại thấy rất nóng, cũng không phải là quá nóng đến mức không chịu đựng được, chỉ là hẩn không ngủ được. Có lẽ cho dù là ai đi nữa, bất động nằm cả một ngày thì sao đêm có thể ngủ ngon?

Gian bệp thỉnh thoảng lại vọng ra một vài âm thanh yếu ớt, hẩn biết, cô gái đó cũng thức cả đêm.

Trời chưa sáng rõ, Mi Lâm đã bung một bát cháo và hai chiếc bánh hấp bước vào. Lần này nàng không thắp đèn, khi cúi xuống đỡ hẩn dậy, tay nàng run run. Hẩn thấy mới qua một đêm ngắn ngủi, mắt nàng thâm đi rất nhiều, môi cũng trắng bệch như môi người chết, trên đó còn vết thương khá rõ.

“Nàng...” Né tránh muôi cháo nàng dứt, Mộ Dung Cảnh Hòa lưỡng lự, sau đó vẫn hỏi: “Sao vậy?”

Âm thanh muôi chạm vào thành bát, Mi Lâm bất giác lại cắn môi, răng ngậm vào những vết thương đang chảy máu, tay cũng không còn run nữa, cấp tốc chống đỡ vài cái, bỗng nhiên ngẩng lên lờm hẩn, nói: “Chàng đưa ta thuốc giải, ta đưa chàng đến nơi chàng muốn.”

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn vào mắt nàng, ánh mắt hẩn đầy vẻ tìm tòi, hỏi tiếp: “Thuốc giải nào?”

Ánh mắt Mi Lâm bỗng trở nên âm đạm, nàng không nói thêm gì nữa, lại tiếp tục bón cháo cho hẩn.

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh Hòa hoàn toàn hướng về vết thương rớm máu trên môi nàng, hồi lâu không chịu há miệng ăn thìa cháo nàng bón. Cuối cùng cũng chỉ ăn hết nửa chén và nửa cái bánh hấp, không chịu ăn thêm nữa.

“Ta nói rồi, ta sẽ không đi đâu cả.” Nhìn người con gái chẳng nói chẳng rằng đang cúi thấp đầu ngồi cúi ăn nốt những đồ ăn đó, hấn khẳng định thêm lần nữa.

Mi Lâm chỉ ừ một tiếng mà không hề ngẩng đầu lên, sắc mặt cũng không vui vẻ như hôm trước, tấm lưng hơi gù khiến người ta có cảm giác dây đai lưng như sắp đứt đến nơi.

Vội vàng ăn nốt thức ăn thừa còn sót, nàng lại ra ngoài, khi trở vào ôm tấm chăn ướt hôm qua trên tay. Chăn đã được hong khô, khi đắp lên mình hấn cảm thấy hơi ẩm còn rất đậm mùi khói củi.

“Ta sẽ về trước buổi trưa..Giúp Mộ Dung Cảnh Hòa lật mình, xoa bóp hai tay, hai chân hấn và cả phần thân áp vào giường, nàng nói. Nhìn về phía cửa sổ, ngoài trời mưa vẫn rơi, tí tách trên khung gỗ, nàng lại nói: “Trời vẫn mưa, hôm nay không mở cửa sổ nữa.” Thật ra Mi Lâm cũng biết, nằm một chỗ cả ngày, ngay cả xoay mình cũng không tự làm được, trong lòng đương nhiên sẽ rất khó chịu. Chính vì thế mà trước khi đi ra ngoài nàng thường đỡ hấn nằm cao lên một chút, sau đó mở cửa sổ, như vậy tầm quan sát ít ra cũng không bị bó hẹp trong căn phòng chật chội.

“Đi đâu vậy?” Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn nàng, ánh mắt dường như muốn nói điều gì đó.

Mi Lâm lắc đầu không trả lời, vuốt lại mái tóc rối, sau đó vội vàng ra ngoài. Nhìn dáng nàng dần mất hút sau cánh cửa, tiếp đó là tiếng cài then ngoài, ánh mắt Mộ Dung Cảnh Hòa như có một làn khói mù lướt qua.

Mi Lâm không đi đâu khác, nàng tìm đến cụ già đó, lúc về cũng chỉ mang theo một vài loại thuốc giảm đau giải độc bình thường. Trong bụng cũng biết thừa chẳng có tác dụng nhưng thử dùng cũng không mất gì.

Thật ra nàng có thể thông báo tình hình của Mộ Dung Cảnh Hòa lên tổ chức, cả ngôi mộ kì bí trong thạch lâm cũng vậy, chỉ cần một trong hai thông tin đó cũng giúp nàng lấy được thuốc giải, hơn nữa là loại thuốc hữu hiệu nhất. Thế nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu nàng giây lát, chỉ là thoáng qua giây lát rồi biến mất.

Nếu tiết lộ hành tung của Mộ Dung Cảnh Hòa sẽ gây ra rất nhiều phiền phức, bản thân nàng vốn dĩ đã không dễ dàng gì mới có thể thoát khỏi tổ chức,

bây giờ lại đụng chạm đến họ, chẳng phải là tự tìm phiền phức sao? Hơn nữa đến bây giờ, nàng vẫn chưa rõ Mộ Dung Cảnh Hòa có chính xác là người đó không, thế nên càng không dám lỗ mãng hành sự.

Câu nói ban sáng không những không phát hiện ra điều gì, hơn nữa còn làm nàng lún vào ngày một sâu. Nhưng cũng không có gì là lạ, sau kiếp nạn Chung Sơn, nàng cũng biết nếu dựa vào đấu trí thì mình có cưỡi ngựa cũng khó vượt qua hẳn được. Như vậy, sau này thà rằng cứ thẳng thắn có khi lại hay hơn.

về đến nhà, Mi Lâm sắc thuốc uống, ngoài vị đắng cảm nhận được khi thuốc đi từ cổ họng xuống dạ dày ra thì nàng không hề thấy phản ứng gì khác. Đau, vẫn là đau như cắt gân đoạn cốt, vạn tiễn xuyên tim, dù bao năm nay đã quen rồi nhưng cũng không vì vậy mà có thể không chế được cảm giác đau đớn này.

Sức lực ngày một yếu đi, nhưng nội lực lại ngày một dồi dào, trướng lên trong những kinh mạch yếu ớt vì độc dược phát tác, có thể phun trào bất cứ lúc nào, như muốn xé nàng ra thành vạn mảnh.

Nàng vẫn biết nội lực khôi phục một cách kỳ lạ nhưng không ngờ rằng đến một ngày nào đó nó lại trở thành một đòn trí mạng với mình.

Bàn tay run run nắm chặt đồ vật bên cạnh, đứng dậy, hơi thở vẫn chưa trở lại bình thường, ngực đau khó chịu, ào một tiếng, chỗ thuốc vừa uống đã lại nôn hết ra ngoài. Nhà bếp vốn dĩ đã nồng nặc mùi thuốc nay lại càng đặc hơn.

Mi Lâm rút khăn tay, lau hết thuốc còn dính trên mũi, định thần lại rồi mới đến ang múc nước lạnh lên súc miệng.

Lúc đứng trước mặt Mộ Dung Cảnh Hòa nàng đã sửa soạn bản thân lại chỉnh chu, ngoại trừ sắc mặt không tốt ra thì không thể phát hiện ra điều gì khác thường. Mộ Dung Cảnh Hòa hỏi nàng một lần, nàng không trả lời nên cũng chẳng tiếp tục truy vấn.

Cứ như vậy qua được hai ngày, đến ngày thứ ba, Mi Lâm không chống đỡ nổi, ngất ngay trước mặt Mộ Dung Cảnh Hòa. Khi tỉnh lại, nhìn ngay thấy ánh mắt nheo nheo của hắn, nàng không giải thích gì, chỉ uống vài ngụm nước lạnh để tinh thần dần phục hồi.

“Ta không thể chăm sóc cho chàng được nữa...” Khi quay lại, nàng đi vào thẳng vấn đề, ngập ngừng đôi chút, rồi tiếp tục: “Chàng nói một nơi an toàn nào đó, ta đưa chàng đến.” Nói những lời này, Mi Lâm tự nhiên thấy trong lòng đau nhói. Thì ra dù nàng có muốn chăm sóc hắn suốt đời, hay hắn có đồng ý để nàng chăm sóc thì cũng không được nữa rồi.

Mộ Dung Cảnh Hòa lặng lẽ nhìn khuôn mặt mới trong trong hai ngày đã tiêu tụy đi rất nhiều, chậm rãi hỏi: “Vứt bỏ ta, nàng muốn đi đâu?”

Trái tim Mi Lâm bị hai tiếng vút bỏ đâm vào đau đớn, nhưng lúc này không muốn đi so đo, hít sâu, miễn cưỡng ổn định lại nhịp thở, nàng cười đau đớn: “Đến đâu tính đến đó.” Nàng vốn dự định sống lâu dài nơi đây, nhưng không biết làm thế nào chịu đựng nổi những lúc độc tính phát tác, chỉ có thể đi đây đó để xem có thể tìm được cách giải độc không, hay dù chỉ hoãn giải một phần nào đó cũng tốt.

Mộ Dung Cảnh Hòa không nói gì, ánh mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, nhìn dãy núi xanh pha tạp màu nâu vàng và màu tím đậm đặng xa, một hồi lâu, nói: “Nếu như nàng chê ta phiền toái thì cứ đi đi, không cần quan tâm ta nữa đâu.”

Mi Lâm ngơ ngác giây lát, nàng không ngờ hắn nói những lời đó. Như tính cách hắn trước đây e rằng sẽ uy hiếp chứ không bao giờ nói ra những lời hờn dỗi thế này.

Mấp máy môi, nàng muốn nói điều gì đó, nhưng lại không biết nói gì, cuối cùng cũng chỉ nhẹ nhàng thở dài rồi đi ra ngoài.

Đương nhiên, nàng sẽ không bỏ rơi hắn, nhưng dẫu theo một người không thể đi lại được đi tìm thuốc giải cũng không thực tế, chính vì vậy trước mắt chỉ có thể ở lại nơi đây, được ngày nào biết ngày đó.

“Nghe nói, lá cà độc và rễ cây cải có thể giảm đau.” Sau đó mấy ngày, Mộ Dung Cảnh Hòa đột nhiên nói.

Hai loại thảo dược này trong rừng có thể tìm hái được, hiện tại Mi Lâm cũng chẳng có gì để suy nghĩ nữa, liền thử đi hái sắc lên uống. Lúc ấy không thấy tác dụng gì, sau hai canh giờ, đúng lúc nàng cho rằng quả thật không có tác dụng thì sự đau đớn hành hạ nàng bấy lâu nay bỗng dưng giảm đi rất nhiều.

Mi Lâm thiết nghĩ, phải chăng tăng thêm lượng dùng thì có thể giảm đau hoàn toàn. Nghĩ vậy nên nhân lúc tinh lực phục hồi nàng lại vào rừng hái về một gùi đầy, cho rằng thừa còn hơn thiếu. Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn qua khung cửa sổ thấy vậy, giật mình.

“Nàng nếu như muốn tự tử, dùng dao cho nhanh gọn, cần gì phải phức tạp như vậy?” Hắn sột sắng kêu nàng dừng lại, nặng lời nhắc nhở.

Vậy là Mi Lâm cũng đã hiểu ra, hai loại thảo mộc này nếu dùng quá liều sẽ ảnh hưởng đến tính mạng, cái ý tưởng tăng thêm liều lượng để sớm giải trừ độc tính trong cơ thể vì vậy cũng tắt ngóm. Nhưng dù sao đi nữa, dùng hai loại thảo mộc này cũng đã hữu dụng hơn những loại thuốc trước đây rất nhiều rồi.

Sự đau đớn không còn ác liệt như trước nữa, đêm hôm đó, nàng cuối cùng cũng trở lại giường ngủ. Biết bao ngày nay, đây là lần đầu tiên có thể ngủ ngon giấc, mãi đến khi thuốc hết tác dụng mới bị cơn đau làm tỉnh giấc. Nhưng như vậy thôi nàng đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Vào bếp sắc chén thuốc uống trước, trong lúc đợi thuốc có tác dụng, nàng nấu bữa sáng rồi rửa mặt cho Mộ Dung Cảnh Hòa. Ăn sáng xong cũng là lúc thuốc phát tác, nàng tận dụng thời gian cơ thể tỉnh táo vào rừng chuẩn bị đồ dùng ủa đông.

Nội lực phục hồi trong cơ thể mỗi ngày đều tăng lên với tốc độ rõ rệt, mặc dù sau khi cơn đau được hoãn giải không còn tạo phản ứng kịch liệt như trước, nhưng vẫn làm cho người ta khó chịu, hận không thể tìm vật gì đó để phát tiết.

Vậy là Mi Lâm bạt mạng sẵn thú, lại không ngờ rằng ngày đầu tiên đã tốn nhiều công sức như vậy, nội lực cạn kiệt, cử động cũng rất khó khăn, khi ngủ dậy, chân khí trong cơ thể càng trở nên dồi dào, cuộn cuộn sôi mãnh liệt. Đối với người luyện võ thì loại hiện tượng này cũng chẳng có gì kỳ lạ, nhưng với Mi Lâm thì không phải điều đáng mừng. Nàng có thể cảm thấy, nội lực này khác với lúc trước luyện tập ở Âm Xương, quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức ngày nào đó có thể nuốt chửng cả nàng.

Mộ Dung Cảnh Hòa hiển nhiên phát giác sự khác thường đó. Ngày nào từ sáng đến tối hẳn đều chỉ nằm trên giường, ngoài ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ ra thì cũng chỉ có thể quan sát thứ hoạt động duy nhất ở trong phòng thôi. Mấy ngày quan sát, với sự nhạy bén của mình, hẳn sao có thể không nhận ra được điều khác thường đó.

“Nội lực của nàng sao vậy?” Hôm đó, nhân lúc Mi Lâm đang xoa bóp ình, hẳn hỏi.

Mi Lâm đang vì chuyện này mà phiền toái, biết hẳn am hiểu, cũng rất đa mưu túc trí, đúng lúc đang vướng bận trong lòng, liền vội vàng kể cho hẳn nghe. Nàng chẳng mong có thể từ miệng hẳn moi được phương pháp giải quyết nào, nhưng phàm có thể nhờ sự thông minh của hẳn để suy đoán xem nguyên nhân do đâu, như vậy thôi cũng đủ lắm rồi.

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe xong, ánh mắt hiện lên ánh hào quang của sự hứng thú, hiển nhiên rất quan tâm đến chuyện này.

“Hai chúng ta trước giờ chưa hề tách ra...” Hẳn trầm ngâm xác định một lần nữa thời gian cụ thể, hỏi: “Nàng có phát hiện điều gì đặc biệt trong chiếc quan tài đó không?”

Mi Lâm nghe hẳn nhắc vậy, bất giác nghĩ đến nam nhân đẹp trai và mùi hương khiến người ta choáng váng đó.

“Nàng động đến thi hài rồi?” Mộ Dung Cảnh Hòa chau mày.

“Ta cần lấy chiếc gói ngọc dưới gáy hẳn, đương nhiên...” Mi Lâm cảm thấy có chút bất an, nhanh chóng giải thích nhưng bị Mộ Dung Cảnh Hòa bực tức ngắt lời.

“Thi hài đó có thể tự tiện, thích động là động được sao?”

Nàng có biết suy nghĩ không vậy!”

Lại bị mắng rồi. Mi Lâm có chút buồn bực, nhưng lại không khó chịu như lần trước, có lẽ do cảm nhận được sự lo lắng của hắn trong những lời quở trách... Có lẽ là lo lắng thôi.

“Hắn ta chưa chắc đã chết thật.” Nàng lầm bầm, đến bây giờ vẫn chưa tin đó là một thi hài.

“Cánh rừng đó đã hơn nghìn tuổi, nàng còn hi vọng người đó mới được mang đến sao?” Mộ Dung Cảnh Hòa giận dữ, nhưng nghĩ lại, không cần phải vì chuyện này mà tức giận, nói: “Đây là việc mà người khác mong ngày mong đêm, nàng cứ coi như nhặt được một món hời lớn vậy.”

Mi Lâm nghe ra sự làm ngơ trong ngữ khí của hắn, đành không nói thêm gì nữa. Vậy là chuyện nội lực tái sinh đến đây kết thúc, rất lâu sau này hai người cũng không bàn đến nữa.

Thôn Lão Oa Tử tuy nghèo khổ nhưng cuộc sống nơi đây lại rất yên tĩnh, an nhàn, không hề có chuyện lừa gạt hãm hại nhau, cũng không có cảnh lúc nào cũng phập phồng lo sợ. Từ khi có kí ức, Mi Lâm chưa từng sống một cuộc sống như vậy, nàng cảm thấy vì chuyện này chịu khổ một chút cũng xứng đáng.

Chỉ có điều tuy rằng canh thảo dược có thể làm dịu đi sự đau đớn mỗi khi độc tính phát tác nhưng sự tiêu hao sinh lực do độc dược gây ra lại không hề thuyên giảm, thêm vào đó là sự xung đột xảy ra khi nội lực ngày càng tăng cường, dẫn đến nàng hôn mê mấy lần. Một lần là hôn mê khi đang trên đường đi săn bắt về, may sao được một người cùng thôn gặp được đưa về nhà.

Tỉnh lại thấy mình nằm trên giường, Mộ Dung Cảnh Hòa ngồi đối diện với sắc mặt không tốt cho lắm, chưa kịp để nàng nghĩ lại xem xảy ra chuyện gì, đã nghe thấy giọng đàn ông khàn đặc tiếng lóng địa phương ngồi đó thao thao bất tuyệt.

Lờ mờ nàng thấy nam nhân nhỏ bé ngồi xếp phía cuối giường, vừa bung bát nước uống vừa nói chuyện với Mộ Dung Cảnh Hòa. Chính xác mà nói, chỉ có ông ta nói còn Mộ Dung Cảnh Hòa phụ trách ngồi nghe.

Căn phòng bị bao phủ bởi một mùi hôi hám khó chịu, khiến Mi Lâm suyt nữa lại hôn mê.

Người đó nhìn thấy Mi Lâm tỉnh lại, thần sắc trở nên vui mừng, nếu như không bị ánh mắt lãnh đạm của Mộ Dung Cảnh Hòa ngăn lại thì e rằng đã vò vập lao đến.

“Nương tử Lâm gia à! Cuối cùng nàng cũng tỉnh! uống chút nước nha...” Ông ta vừa nói vừa nhiệt tình đưa bát nước trên tay cho nàng.

Mùi hôi khó chịu đó càng thêm nồng nặc mỗi khi ông ta cử động, sắc mặt Mi Lâm khá nhợt nhạt, nhẹ nhàng gượng dậy đỡ lấy bát nước nhưng không uống.

“Ông là.” Mặc dù nàng rất muốn đuổi nam nhân kì quái này ra ngoài, nhưng sự cẩn trọng trong bản năng khiến nàng chỉ cười nhạt, việc quan trọng trước mắt là làm rõ đầu đuôi sự việc.

Nàng vốn dĩ xinh đẹp, lúc cười càng thêm yêu kiều, sắc mặt nhợt nhạt làm tôn thêm vẻ liễu yếu đào tơ chứ không làm thuyên giảm vẻ đẹp khác biệt giữa nàng và các thôn nữ bình thường khác.

Người đàn ông đó ngần ngại, nếu như Mộ Dung Cảnh Hòa không lạnh nhạt “hừ” lên một tiếng e rằng đã chảy nước miếng rồi.

Mi Lâm không vui vẻ gì nhưng cũng không hề biểu lộ ra ngoài, nàng lật chăn xuống giường rồi vén lại mép chăn cho Mộ Dung Cảnh Hòa, sau đó nhenham nhân kia lấp bắp giải thích hồi lâu mới hiểu, thì ra ông ta là người cứu nàng từ rừng về.

Dù sao cũng là ân nhân cứu mạng, không nên tỏ vẻ nọ kia, nàng chọn trong số thú rừng săn được một con hươu, hai con thỏ và năm con gà rừng dùng để hậu tạ, khó khăn lắm mới tiễn được ông ta về. Thôn Lão Oa Tử tuy rằng ngụ tại vùng sơn cước nhưng người biết săn bắt lại đếm trên đầu ngón tay, đa số đều dựa vào mấy mẫu ruộng đất cằn cỗi, vì vậy nàng đáp lễ như thế đã rất hậu hĩnh rồi.

Tiến khách ra về, nàng quay trở lại, trong phòng vẫn phảng phất mùi hôi khó chịu của người đó, sắc mặt Mộ Dung Cảnh Hòa đương nhiên không hề tốt chút nào. Mi Lâm vẫn nhớ như in phản ứng của hắn khi ngửi phải mùi từ Thi Quý, thấy hắn nhìn lâu như vậy vẫn chưa phát tác, nàng bất giác vừa buồn cười vừa thấy tội nghiệp.

“Ta muốn ra ngoài hóng gió một lát.” Hắn lên tiếng, dễ nhận thấy rằng chịu đựng không nổi nữa.

Mi Lâm nghe, đoạn nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện trời đã xế bóng, ráng mây đỏ bao trùm chón sơn cước, màu lam xanh vút thiên không, tất cả vẽ lên một bức tranh thu nhẹ nhàng khoan khoái. Nhớ ra hắn cũng đã khá lâu không ra ngoài, nàng liền đáp ứng, sau đó đi tìm một chiếc ghế tạm bợ dựng sát tường rồi mới đi cống hắn.

Mới công lên lưng chưa được mấy bước, tai nàng bất ngờ bị cắn, khiến nàng giật mình trùng chân suýt ngã.

“Nàng không được phép thích loại đàn ông này!” Mộ Dung Cảnh Hòa trầm giọng, ngữ khí không còn nghi ngờ gì nữa, giống ra lệnh hơn là thương lượng.

Mi Lâm định thân rồi lại tiếp tục đi ra ngoài, tử mỉ suy xét ý hẩn, không nhận được bật cười.

“Chàng nghĩ linh tinh gì thế?” Mọi người trong thôn đều cho rằng hai người là vợ chồng, ai còn dám có ý định gì với nàng. Hơn nữa, với sức khỏe hiện tại, thêm vào đó phải chăm sóc hẩn, làm gì còn tâm sức đi gây tai vạ cho người khác đây.

Mộ Dung Cảnh Hòa bĩu môi, nghiêm nhiên không rời, “VẬY SAO ĐỐI VỚI HẨN TA NÀNG VẪN CƯỜI LẮNG LỢ VẬY?”

Lẳng lơ, lẳng lơ, lẳng lơ... Trong nháy mắt, tâm trí Mi Lâm đều là hai từ này, chỉ thiếu môi không xuất huyết, lát sau mới tức giận nói: “ĐỐI VỚI CHÀNG CÒN LẮNG LỢ HƠN GẤP BỘI, SAO KHÔNG THẤY CHÀNG LÀM SAO?” Nàng tức đến nỗi không kìm chế được lời nói, dứt miệng phản ứng lại mới thấy ngượng chín mặt.

Mộ Dung Cảnh Hòa cười mừng rỡ, tâm trạng vui trở lại. Lúc Mi Lâm đặt hẩn xuống ghế thì thân sắc cũng khôi phục như bình thường, không còn vẻ mặt khó chịu như người khác nợ hẩn vài trăm vạn nữa.

Mi Lâm khoác thêm một tấm áo cho hẩn rồi trở về phòng thay chần nệm mang đi ngâm, sau đó mở toang tất cả các cửa, lấy lá ngải xông lại căn phòng. Bản thân nàng cũng không rõ vì sao mình không thể chấp nhận được giường chiếu có mùi người lạ, vì nói cho cùng thì từ trước tới nay nàng cũng đâu ít lần chen lẩn cùng người khác, thậm chí còn ở những chỗ bần thịu hôi thối hơn thế này gấp bội.

Nàng không hiểu, cũng chẳng muốn hiểu, chỉ có điều tay làm nhưng đầu cứ nghĩ đến những lời mình nói lúc nãy, mặt càng đỏ, tim đập càng nhanh. Ngượng ngừng lẩn bối rối, thêm vào đó còn có cảm giác rất lạ của sự chờ đợi không nói thành lời, giống như... giống như hai người vẫn kề sát nhau cùng bò trong thông đạo nhỏ hẹp trước kia, hẩn áp sát tai thầ gọi tên nàng.

“Nữ nhân kia, nếu cả đời ta đều thế này, nàng có ở bên cạnh ta suốt đời không?” Ngay khi Mi Lâm ngồi xuống bên giếng giặt chần nệm, Mộ Dung Cảnh Hòa đang nhìn về phía cuối trời, đột nhiên quay lại hỏi.

Suốt đời... Mi Lâm bỗng ngừng lại, ánh mắt vốn ủ rũ càng thêm buồn bã, không trả lời.

Nàng làm gì có suốt đời để hứa hẹn.

Lúc này không thấy Mi Lâm trả lời, Mộ Dung Cảnh Hòa không hề không vui, chỉ cười sau đó lại hướng về phía trời xa.

Việc này đối với hai người cũng chẳng có gì to tát, đáng cảm ơn thì cũng cảm ơn rồi, đại khái câu chuyện đến đây kết thúc. Đâu ai ngờ ngày hôm sau có một mục giả đến nhà.

Mi Lâm đang định đi săn, bà ta đến rất sớm, vừa đúng lúc nàng bước ra khỏi cửa phòng. Chồng mục họ Lưu, đương nhiên đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Mục Lưu đưa mắt nhìn Mi Lâm lúc đó đang cài then cửa, không hề chào hỏi mà chỉ đứng đó đánh giá nàng từ đầu đến chân một cách kì quái, như hận không thể lột hết quần áo ra để nhìn cho rõ ràng.

Mi Lâm nổi da gà, đang định mở miệng hỏi thì mục đã lâu bầu.

“Cô cũng là một tiểu nương tử thanh tú, chỉ là hơi gầy một chút, nhưng nhìn dáng vẻ chắc cũng có thể sinh nở...”

Sắc mặt Mi Lâm hơi biến, nhưng chỉ trong giây lát liền cười lên, rạng rỡ như hoa nở, đẹp rạng ngời khiến mục Lưu hoa mắt, trong lòng cảm thấy tiếc nuối, hoan hỉ tiến lại gần, chưa đợi nàng nói gì đã luyên thuyên một tràng.

“Tiểu nương tử, nàng đang định đi đâu vậy?” Mắt nửa ngày mục mới nhận ra đối phương đang muốn ra ngoài?

Mi Lâm vừa đoán ý đồ của mục vừa cười, trả lời : “Chẳng phải mùa đông sắp sang rồi sao, trong nhà cũng chẳng có lương thực gì dự trữ, ta đang định vào rừng kiếm ít thức ăn.” Vì muốn thợ săn dạy cho cách xử lý lông thú và buôn bán thú săn, cả thôn Lão Oa Tử chẳng có ai không biết nàng có thể săn thú rừng, nên nàng cũng chẳng có gì để giấu giếm.

Nghe nàng nói xong, mục Lưu liền than thở, mãi đến lúc nụ cười trên môi Mi Lâm sắp tàn mới lẩm bầm đây về thương xót: “Thật tội nghiệp, để một nương tử liễu yếu đào tơ thế này suốt ngày vào rừng săn thú, nếu như gặp phải hổ dữ hay côn trùng độc thì biết làm sao?”

Mi Lâm đương nhiên vẫn tươi cười, nhưng không nói gì, cũng không hề có ý định mời mục ta vào nhà.

Mục Lưu thấy Mi Lâm không đáp lời, đành phải tự nói tiếp, “Nếu như trong nhà có nam nhân hữu dụng thì tiểu nương tử đâu phải khổ thế này?”

Ảnh mắt thanh tú của Mi Lâm bỗng sắc lại, ngữ khí cũng biến lãnh đạm: “Mục nói gì kỳ vậy? Nhà ta sao lại có nam nhân nào không hữu dụng?” Cho dù Mộ Dung Cảnh Hòa có không đi đứng được thì cũng hữu dụng hơn hầu hết đàn

ông trên đời này. Nàng tức giận, nhưng lại không ý thức đến mình bất giác coi Mộ Dung lánam nhân của mình.

Nghe rồi, mục Lưu lộ rõ vẻ mặt xem thường, âm ừ một tiếng mới chú ý đến nàng đang tức giận, vội vàng cười cười nói nói: “Nhà tiểu nương tử có đàn ông, mục đây tất nhiên đã biết, chỉ là thứ ụ đắc tội, đương gia nhà nương tử không làm liên lụy đến nương tử đã may mắn rồi, có gì mà hữu dụng.”

“Đã biết sẽ đắc tội người khác tại sao vẫn cứ nói?” Mi Lâm cười nhạt, không khách sáo nữa, “Người đàn ông của ta hữu dụng hay không đâu có liên quan gì đến mục, xin mục về cho.” Nói đoạn, liền chuẩn bị ra ngoài.

Mục Lưu cho rằng một nữ tử xinh như hoa như ngọc cả ngày đối mặt với một người tàn phế, tất nhiên có nhiều điều uất ức, chắc chắn cũng cần người tâm sự, mục đâu ngờ đến đối phương sẽ phản ứng như vậy, lúc này trở nên sượng sùng, bèn vội vàng nắm lấy vạt áo người đối diện níu lại.

“Mục còn có việc gì nữa vậy?” Mi Lâm có ý định cư nơi đây lâu dài nên cũng không muốn đắc tội người khác, liền nhẫn nhịn, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn.

Lo lắng mục đích thật vẫn chưa nói ra đã bị đuổi về, lần này mục Lưu cũng không vòng vo nữa, thành thật trình bày vấn đề.

“Mong tiểu nương tử đừng trách, hôm nay mục đây đến thật ra là để báo hi cho nương tử thôi.”

Mí mắt Mi Lâm giật giật, trong lòng bỗng dưng có cảm giác kỳ lạ nhưng vẫn không nói gì.

Mục Lưu đành tiếp tục: “Vệ Lão Nhị trong thôn, nương tử cũng quen biết đó.” Nhìn thấy Mi Lâm có vẻ nghi hoặc, mục liền bổ sung, “Chính là người hôm qua cứu nương tử từ rừng ra ấy.”

Mi Lâm gật đầu tỏ ý nhớ ra. Mục Lưu lại tiếp tục: “Vệ Lão Nhị thích nương tử, muốn cưới nương tử về làm vợ. Nhà Vệ Lão Nhị có năm mẫu ruộng ngập nước thượng hạng, bốn mẫu ruộng phì nhiêu, hơn nữa lại chưa từng kết hôn...”

Nghe đến câu muốn đón nàng về làm vợ, Mi Lâm bàng hoàng, làm sao còn có thể nghe thấy những lời ba hoa đàng sau nữa.

“Mục à, nhà ta có nam nhân rồi.” Nàng vừa buồn cười vừa tức, ngữ khí càng nặng.

Mục Lưu ngừng lại, nhìn nàng một cách kỳ lạ, “Thì đâu có vấn đề gì? Thôn này mấy nhà chẳng phải cũng một vợ hai chồng sao? Vệ Lão Nhị lại không tệ hiêm, còn sẵn lòng giúp nương tử nuôi kẻ tàn phế ấy..Đề ý thấy sắc mặt Mi Lâm

thay đổi, mẹ Lưu biết mình lỡ lời, vội vàng đánh hờ vào miệng, xuýt xoa vài tiếng, “Mẹ đây miệng thối, mong nương tử đừng trách, đừng trách.”

Mi Lâm cố kìm nén lại sự tức giận, chỉ mím chặt môi không nói gì.

“Việc tốt như này biết đi đâu tìm được. Nếu tiểu nương tử gặt đầu, sau này chỉ cần ngồi nhà hưởng phúc thôi.” Càng nói mẹ Lưu càng không lần ra được đối phương đang nghĩ gì, lại sợ lỡ lời đắc tội người ta, vội vàng tổng kết.

Mi Lâm nhắm mắt lại, cố gắng nhẫn nhịn, sau đó mở mắt với vẻ mặt đầy đáng thương.

“Đa tạ mẹ quan tâm, nhưng phụ nữ tốt không chung hai chồng, ta đây không dám gánh cái tiếng xấu đó lên mình. Thấy mẹ Lưu đang định tiếp tục giảng giải, nàng vội nói: “Hơn nữa đương gia nhà ta cho dù đi lại không tiện nhưng chàng rất tốt, ta mà tái giá chàng nhất định rất thương tâm. Sức khỏe chàng vốn đã yếu, giả sử vì chuyện này mà xảy ra chuyện gì, ta đây sao có thể yên tâm ngồi hưởng phúc?”

Những lời này làm mẹ Lưu cảm khẩu, có vẻ sợ án mạng xảy ra, mẹ cũng không muốn tiếp tục thuyết phục, đành tùy tiện nói vài câu, bảo Mi Lâm suy nghĩ lại rồi hậm hực ra về.

Nhìn mẹ ta đi khỏi, Mi Lâm cũng chẳng còn tâm trạng gì để sẵn bản nữa, biết bao tức giận nén chịu này giờ không biết trút vào đâu.

Mộ Dung Cảnh Hòa đang nằm tựa trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy nàng tức giận đi qua đi lại trong gian bếp không biết làm gì cho hết giận, sau đó lại qua gian chứa củi ôm một đồng ra ngoài sân. Nhìn tư thế bỏ củi đó của nàng giống đang chém người hơn là đang bỏ củi. Thấy vậy, hắn không kìm nén được, cười phá lên.

“Nữ nhân kia, nàng lại đây một lát.” Hắn gọi.

Mi Lâm tiếp tục bỏ thêm vài khúc củi, sau đó mới dừng lại, ngoảnh nhìn nam nhân bên trong khung cửa sổ với ánh mắt vui mừng, vẫn tấm áo trắng cũ màu, mái tóc đen tản ra sau gối, thần sắc uể oải, khuôn mặt khô ngô có đôi chút nhợt nhạt, nhưng ánh mắt lại tràn đầy niềm vui.

Mới thấy vậy thôi, những tức giận trong nàng bỗng tan biến, bên tai chỉ nghe thấy nhịp tim đang thổn thức. Nàng cúi đầu, thấy nóng hai bên tai, bẽn lẽn một cách kỳ lạ.

“Này, điếc rồi sao? Gọi nàng lại đây, không nghe thấy gì à?” Mộ Dung Cảnh Hòa lại lần nữa lên tiếng gọi, ngữ khí chứa điều gì đó kỳ quái.

Qua thì qua! Mi Lâm ngáng mặt lên lườm, sau đó buông chiếc rìu trên tay xuống, đi về phía hắn.

Chú thích:

1. Nguyên lý âm dương trong Kinh Dịch.
2. Là một đồ hình miêu tả cho thuyết âm dương trong văn hóa phương Đông, chính là hình
3. Là hình ảnh sắp xếp các quẻ bát quái thành vòng tròn theo một trật tự nhất định
4. Tám quẻ trong bát quái đồ.
5. 1 lý bằng 414 mét.